

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμῶντες χρόνον
ἐξερεθόμεν καὶ πάλιν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩμα κα' ἐγκαθῶσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλήν Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' ἐπιθέας πρόσμῃ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκῃ φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τοσαυτῆ
δτι παλοῦμεν σώματα ε' Ρωμηοῦ ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κα' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίστων τέλη.

Μηνὸς Αὐγούστου δεκαεννέα,
λέγγα ρητόρων ἔντως γενναῖα.

ΧΩμα τετρακόσα
καὶ συμβάντα τόσα.

**Περὶ Βουλῆς καὶ πάντων
τῶν κατ' αὐτὰς συμβάντων.**

Α

Τώρα, Πατριδα, πάλι
σὴν σὰν πρὶν μεγάλη.
Ἄς σὲ κυττάξω νέαν
θουάμβων' Ἀμαζόνα
στὴν πάλην τὴν γενναίαν,
στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χαλασμοὺς πολέμων ἐπαράτων
ὀλόθη ξαναστάσου,
φτέρωσες τὰ παιδιὰ σου,
ὅπου Σωτήρες ἀφῆροι τοὺς πῆραγὰ τὰ φτερά των.

Ξανάγιε μὲ μόνη,
μὴ καὶ μοναχῆ,
καὶ τώρα νὰ σ' ἐνώνη
μὲ σκέψις, μὲ ψυχῆ.

Μόνο μὲ γνώμῃ νὰ γενοῦν μικραῖς μεγάλας γνώ-
και μὲ σ' τοῦ κόσμου τῆ φωτιὰ [μας,
κλείσε τὰ μάτια καὶ ταῦτά
νὰ μὴ ἀκοῆς πολλαῖς ἴτροπαῖς καὶ νὰ μὴ βλέπης
[θροῦμας.

Τόνισε νικητήρια
γιὰ τ' ἀποκαλυτήρια
ἐξείνα τῆς Βουλῆς.

Και σήκωσε τὰ χέρια
 νὰ φθάσουν ὡς στ' ἀστέρια
 οἱ πόθοι τῆς Φυλῆς.

Εἶναι πολλὰ τὰ πάθη σου, μεγάλα τὰ δεινὰ σου,
 μὰ μὴν πικραίνεσαι γι' αὐτὰ,
 καὶ κάνε πάλι ζηλευτὰ
 σὰν πρὶν τὰ στέφανά σου.

B.

Προχώρα μὴ καὶ μοναχὴ...
 ἔμπρός, τὸ βῆμα σου ταχὺ.
 Ζωντάνεψε νεκρῶν καρδιάς,
 καὶ ἄς ἀντηχοῦν ἡ λαγκαδιὰς,
 τὰ πέλαγα καὶ οἱ βράχοι
 πῶς εἶσαι μὴ μόναχη.

Ἐτοὺς ἄλλοτε Σωτήρας σου δῶσε μεγάλη φάτα,
 καὶ γιὰ Σωτήρων διάβασμα φέρε πατὰ καὶ Πάπα,
 καὶ διάβαζε καὶ διάβαζε καὶ ἔξωρριζε δαυμόνια,
 καὶ ἄς σαρωθοῦν οἱ βουρκοὶ σου καὶ τᾶγη τὰ Κυλῶνια.

Μὲ φύλλα δάφνης ἄς γενῆ καὶ ὁ νέος στέφανός σου,
 καὶ ὅπως καὶ πρὶν ἐνώσου,
 γιὰ νὰ μὴ δεῖχνο πῆ καὶ ἐγὼ δύο Πατρίδες χώρια,
 τὴν μία τὴν κατὰμικρον, τὴν ἄλλη τὴν πανόρηρα,
 καθὼς ὁ Χάμλετ εἰδειχνε ἑστὰ μάτια τῆς μητέρας
 τοὺς δαδ τοῦ τοῦ πατέρας.

Τὸν δύστηχο λαὸ σου δεῖξε τον σὰν καὶ πρῶτα
 κλεινὸ καὶ περισούσιο,
 καὶ ἔπιτρεψε ἑστὸν Μπούσιο
 νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ τὰ νέα καθεστῶτα.

Δόλια Πατρίδα, γέλα,
 καὶ τρόβηξε κορδέλα.
 Εἶναι βεβαίως σοβαρὸν
 μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
 νὰ λέγη γιὰ τὸ καθεστῶς καὶ ὁ Βουλευτῆς Κοζάνης
 πῶς εἶναι νόθον γέννημα φρενακισμοῦ καὶ πλάνης,
 ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ πῆς καὶ τοῦτο τὸ ποτήρι,
 καὶ μέσα στ' ἄλλα νὰ γενῆ καὶ τοῦτου τὸ χατήρι.

Ἐξῆσε χρόνια ἑστὴν Τουρκία καὶ ὁ ῥήτορας ὁ πάνυ
 καὶ φαίνεται πῶς δὲν μπορεῖ χωρὶς Γιλδίς νὰ κἀνη.
 Διὸ καὶ συνεχάρησαν τὸν τῆς Κοζάνης πάντες
 οἱ τὴν ἀδραν ῥητορικὴν γενναίως ὑποστάντες,
 καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ τοῦπαν : καλὲ ἄντες.

Κι' εἶπα καὶ ἐγὼ στὸν Βουλευτῆ :
 θαυμάζω τὸ μαγαλό σου,
 καὶ τοῦ ψιθύρισα ἑστ' αὐτὶ :
 παιδί μου, σὲ καλό σου.

Πολλὰς φοραὶς εὐχήθηκα, καυμένη μου Πατρίδα,
 νάχα ταῦτ' αὐτὰ τοῦ Μῆδα,
 ν' ἀκούω γιὰ τὸ καθεστῶς Μπουσιῶν ξεφωνήματα,
 σὸ μὴν ἀλλὰ καὶ ἑμπεύρους
 ν' ἀκούω χρονολήρους,
 ποῦ σὰν τὸν Βασιλεῦ τὸν Διὸς ἔχουν παραληρήματα.

Γ

'Ακούω τῶν Σωτήρων τὸν κάθε θιασώτη
καὶ γίνεται καινούριο τὸ μαῦρο μου στήκοι,
Ζήτω τῆς Γερμανίας ἔσκουζαν ὀλοένα
Σωτήρηδον συντάγματα,
κι' ἔπερναν ἀγαλλάγματα
ἀντερα φουσκωμένα.

Μεθ' ἑρᾶς μανίας
ζήτω τῆς Γερμανίας
ἔσκουζαν ἔμιγκρέδες καὶ κᾶτι διπλωμάτες,
ποῦχαν μ' ἄερα φρέσκο τῆς τσέταις τῶν γεμάταις.

Κι' ἐγὼ, φτωχὴ Πατρίδα,
μέσα' στήν καταιγίδα,
μέσα' στήν σφοδρέλῃ
ἔσκαζ' ἀπὸ τὰ γέλοια.

Κι' ἦσαν γοητευμένοι
καὶ καταμαγευμένοι
οἶον ἔτρωγαν καμμία καλὴ κατοπακιά
τόρ' ἀπὸ τὴν Ἀρκοῦδα, τόρ' ἀπὸ τὴν Τουρκιά.

"Ἦθελαν Πρόξσου κρᾶνος καμπόσοι νὰ φορέσης,
Πατρίδα μου φτωχὴ,
καὶ μάρακι κι' ὑποσχέσεις
ἐπέφτανε βροχή.

Μὰ τί χαρὰ μεγάλη
κι' ἐγὼ ποῦ τὴν ἐπῆρα,
καὶ τότε μία κι' ἄλλη
Πτωχοπροδρόμου λῦρα
μὲ πᾶθος ἐτραγοῦδα
τὰ μάρακι τῶν Βαράνων,
τῆς ἔκλογας τοῦ Γούδα
καὶ τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Καὶ κᾶτι μούτσουν' Ἀύλικα
ἔβαλαν κρᾶνὴ Πρωσσικά
καὶ φέσια καὶ καλπᾶσια.

Καὶ τεντζερέδες μερικοὶ
ἐκύλισαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ βρῆκαν τὰ καπάσια.

Δ

Χαίρε, Πατρίδα... τραλαλά...
Σωτήρες σου περιφανεῖς
ἤθελαν σῶνεϊ κι' καλὰ
Τουρκοβουλγάρα νὰ γενῆς.

Τὰ λυσσᾶκι τῶν ἔτρωγαν φρενήρεις πατριῶται,
κι' ὅ, τι τοὺς εἶπα κι' ἄλλοτε τοὺς τόλεγα καὶ τότε:
Τουρκοβουλγάρα θέλετε τῆς δόξης τὴν μητέρα;
σύρτε' στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.

Κι' ἀλήθεια τόπα κι' ἔγινε, κι' ἔφανα μὴν ἡμέρα
ὁ γέρο διάβολος φανεῖς
σὲ κᾶτι Βουλγαρομανεῖς,
τοὺς πῆρε καὶ τοὺς σῆκωσε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Χαίρε, Πατρίδα... τραλαλά...
καὶ ποῖός' μπορεῖ νὰ μὴ γελᾷ

ὅτ'ο ξαρνικό των λάθημα,
 πού θάναι σ'όλους μάθημα;

Κι'έγώ δεν ήθελα γι'αυτούς νά πώ κακό τροπάρι,
 μήτε κανένας διάβολος νάβη και νά τους πάρη,
 μά μέ τους τόσους άθλους των και τά μεγάλα λόγια
 σ'είχαν κάνει τζόγια.

Μέ τά Κουβέρνα τά τρανά των σεβαστών Προέδρων
 νερό δεν είχε κι'ό γιάλοσ
 κι'άπεξηράνη παντελώσ
 κι'ό χειμαρρος των Κέδρων.

Κι'είδα κοιλάδα κλασικήν
 προόφως μαρανθείσαν
 καθώς εκείνην την συκήν
 την άποξηρανθείσαν.

Μέσα σ'τους τόσους κοπετούς
 και σ'τά δεινά του Γένους
 θλίβομαι τώρα και γι'αυτούς
 κι'άλλους άδικημένους,
 πού σήμερον ώς άμοιβή τόσωνκατορθωμάτων
 σπάσουν εις τό κεφάλι των πέτραισ άναθεμάτων.

Χαιρε, Πατριδα... τραλαλό,
 κι'όλα θά βγούνε σε καλό.
 Έλα και μέσα σ'τη Βουλή,
 πού τόσα κλέη διαλαλεί.

Ε

Βουλή, πού φεγγόβόλησαν σ'τό σκότος άστραταίς,
 Βουλή, πού τρανοάβησε πρωτόκονουταίς τροπαίς,
 Βουλή, πού την έτρόμαξε κάθε παλμός σαλιάρης
 κι'έκάθισε σ'τόν πάγκο του καθένιασ κατεργάρης.

Βουλή, πού πέρασε νυκταίς
 μέ πένθημα τροπάριαι,
 κι'έπόμπευσε κολοφωταίς,
 πού γίνηκαν φανάριαι.

Άλλά και πανηγύρισε
 πανήγυριν μεγάλην,
 και τους Σωτήρης πάλιν
 καλά τους εϊπήρισε.

Σάν Νέμεσισ άνηλεής
 μ'ένα βαρόν μαστίγιον
 μαστίγισε μέχρισ αίματος.

Όσους Σωτήρης εύέλσεισ
 ζητόβησαν καταφύγιον
 εις την οικίαν του Στέμματος.

Μέσα σε τούτη τη Βουλή,
 σ'αυτό τό Παρλαμέντο,
 άπεστομώθησαν πολλοί,
 παύχουν φαλομμέντο
 κι'έσαν φαλιμέντο.

Μία Βουλή καρπορήσ,
 πού μέσα σ'της Έλευθεριάσ
 ήλιάζεται τους ήλιουσ.

Και μέ φαιδρά κι'εύτραπέλα
 σαρκάζει παλροκάπελα
 και Παλατιών Σγαρηλίους.

Κι'άκούεται φωνή πολλών :
 εβού σ'τό Βουλευτήριον,
 πού λένε πώσ άμαρτωλών
 θά γίνη Δικαστήριον.

Γλυκοχάραξαν αβούλαισ,
 και σ'της τόσαισ άναβούλαισ
 της παλρας της άηδίασ.

Μετ'έμου του Φασουλή
 κράουν ξέραισ και γυαλοί:
 άνω σχόμεν τας καρδιάσ.

Κι'όσοι τώρα σωφρονούν
 έπειτ'άπό τά δεινά
 διαλαλούνε πού τρανά.

Πώς άνάγκη νά γενούν
 κι'άλλα σπήτια σάν τό σπήτι
 του Ζωρζή Αερομοκατή.

ΣΤ

Δέν σου πατεί τό στήθος κι'ά του Δούσμαν'ή σπρωίνε,
 δέν φαρμακεύουν την ψυχή δαρνοστεφούς Στρατού,
 κι'ό Κρητικός είνεαισε του Γούναρη την γούνα,
 και πάντων των συναθλητών και συνεργών αυτού.

Ό καπετάνιος άστρατις κι'έβρόντησε κι'ένικα,
 θρόγους ξυνεγγογγύλισε, Σωτήριασ ξυνεκόνα,
 κι'εύόλιωσ έλάλησε νέασ Πυθιασ τρίπους...
 μά ποιος Σωτήρ έβάσταξε σ'του Ρέπουλη τουσ κτύπους;

Και τότε έβόησα κι'έγώ: Μανώλαρε, Μανώλαρε,
 ήλθε καιρός κι'άμόλαρε,
 ήλθε καιρός και σκουέξ,
 φραγγέλωσ και τσουέξ.

Άμ'ό Πολίτης;... έφριξαν Βουλή και θεωρεία
 μέ της Αποκαλύψευσ εκείνησ τά θηρία.
 Και σύ, Πολίτη, σκουέξ τα, και σύ, Πολίτη, πέστα,
 νά παύσουν οι Σωτήρηδες νά θέλουνε και ρέστα.

Μά τι σάς λεί, βρε παιδιά, κι'αυτός ό Καφαντάρης;
 όπως μεγάλη δύναμισ του λόγον του κι'ή χάρισ.
 Οι λόγ οι φιλελεύθεροι δέν είναι πάσσα τέμπο
 και σ'της Βουλής τά πρακτικά γι'αυτούς σε παρα-

Βροντά Μωρής και Ρουμέλι; φομάξε τό Ζητούνη
 αλλά κι'ό Πάπ άμάθετος τεντόνι τό ρουθούνη
 σάν τό καθάριο τάλογο νά μυρισθ'ή τάγερη,
 λαύρος κι'ό Καρπεκόπουλος ψηφίζει τον Δευτέρη.

Όλοι, Πατρίε, δικοί σου,
 και πάλι θεωραίσου
 μέ ρώμην νέου θάρρους.

Δείξε μας χέρι γι'άρματα,
 και κτύπησε καθάρματα,
 και κτύπησε βαρβάρους.